

10674_page_37

διάστημα των 228 ετών, δέν έχουμε καμιά πληροφορία για την πορεία και παρουσία του μετοχίου αυτού.

Το 1308 η Θεοδώρα αφιέρωσε τα κτήματά της στην Ι. Μονή Βατοπαιδίου και κάλεσε τους εκπροσώπους της Μονής να τα παραλάβουν από την ημέρα εκδόσεως του εγγράφου. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, η πριγκίπισσα Θεοδώρα, φωτισμένη από το Θεό που φροντίζει για όλους τους ανθρώπους, έκρινε ωφέλιμο για τη συγχώρηση των αμαρτιών της και για μνημόσυνο προς τους γονείς της, να δωρίσει στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου καί στους πατέρες της, με τη θέλησή της, το μονύδριο του Αγίου Γεωργίου και το κτήμα των βασιλέων γονέων της που βρισκόταν στο Καλαμίτζι με όλη τη γύρω περιοχή “ἐκ μακρῶν τῶν χρόνων ὑπάρχουσαν ἐν τῷ Σελλαριῶ”.

Η Θεοδώρα τα εκατόν πενήντα και παραπάνω, από τα τριακόσια μόδια γης, τα αφιέρωσε στον “έντιμώτατο οἰκονόμο τῆς Ξανθείας”, ενώ στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου το κτήμα που βρισκόταν στα δουνά της Ξανθείας, “γονικὴν Πλανινὴν τοῦ Βοός τό Πηγιάδην”¹⁷.

17. Τα δύο στρέμματα είναι τέσσερα μόδια. Δηλαδή το μόδιο είναι έκταση γης 500 τ.μ. (μυό στρέμμα). (E. Schilbach, *Metrolgie*, σ. 66.). (Σωφρόνιος *Αγιορειτικά ανάλεκτα*, σ. 438).

Στο αφιερωτήριο έγγραφο της η Θεοδώρα έχει διπλό επώνυμο· αυτό ήταν σύνθετος στους βυζαντινούς, όπως άλλωστε συμβαίνει και σήμερα. Η Θεοδώρα ονομαζόταν Κομνηνή, γιατί όπως φαίνεται καταγόταν από τη βασιλική οικογένεια των Κομνηνών. Διατηρούσε και την επωνυμία Συναχερήνα, που πρέπει να ήταν επώνυμο του ανδρός της Συναχερήμ. Δήλωνε έτσι το σεβασμό της προς τον άνδρα της. Ίσως όμως η διατήρηση της επωνυμίας αυτής δήλωνε και την υψηλή θέση του ανδρός της στην αυτοκρατορία (Παπατοαρούχας, *Πρόσωπα και τοπωνύμια*, σ. 113) και ίσως αυτός να ένωσε τη δική του περιουσία με την περιουσία της γυναίκας του και ως αξιωματικός πεζικού να έκτισε ναό στον προστάτη του πεζικού Άγιο Γεώργιο. Η καταγωγή του Συναχερήμ πιθανολογείται ότι είχε τις ρίζες της στη μακρινή γενεά των Συναχερήμ της Ασσυρίας (704-681 π.Χ.), οι οποίοι θεωρούνταν ως οι αρχαιότεροι γνωστοί βασιλιάδες με την επωνυμία αυτή, η οποία είχε ανατολική προέλευση (Hosā, 36, 1), και ερμηνεύεται πειρασμός ξηραίνων, ή οδόντες ηκονημένοι, “ὁποῖος ἐστὶν ὁ διάβολος” (Κυρίλλου Αλεξανδρείας, *Σύλλογὴ τῶν αναγωγικῶς ερμηνειομένων ρητῶν τῆς Π. Δ., ἐκ τῆς Δ΄ Βασιλείων*, PG 77, 1269).

Είναι γνωστό ότι ο ηγεμόνας της άνω Μηδείας στις αρχές του 11ου αιώνα αυτομόλησε στους βυζαντινούς παραδίδοντας τη χώρα του στο Βασίλειο Βουλγαροκτόνο. Ο Βασίλειος τον ονόμασε στρατηγὸ τῆς Καππαδοκίας και του έδωσε πολλά κτήματα στη Σεβάστεια και αλλού. Ίσως απ’ αυτόν να προήλθαν οι επόμενοι Συναχερήμ του Βυζαντίου. Ένας ήταν ο Μιχαήλ Κομνηνός που σκοτώθηκε στη Νικόπολη το 1210 από τους στασιαστές. Ίσως αυτός να ήταν ο ίδιος ο Συναχερήμ που προσπάθησε να εμποδίσει την πρόελαση των Φράγγων από την Ξάνθεια, σύμφωνα με την πλη-

διάστημα των 228 ετών, δέν έχουμε καμιά πληροφορία για την πορεία και παρουσία του μετοχίου αυτού.

Το 1308 η Θεοδώρα αφιέρωσε τα κτήματά της στην Ι. Μονή Βατοπαιδίου και κάλεσε τους εκπροσώπους της Μονής να τα παραλάβουν από την ημέρα εκδόσεως του εγγράφου. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, η πριγκίπισσα Θεοδώρα, φωτισμένη από το Θεό που φροντίζει για όλους τους ανθρώπους, έκρινε αφέλιμο για τη συγχώρηση των αμαρτιών της και για μνημόσυνο προς τους γονείς της, να δωρίσει στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου καί στους πατέρες της, με τη θέλησή της, το μονύδριο του Αγίου Γεωργίου και το κτήμα των βασιλέων γονέων της που βρισκόταν στο Καλαμίτζι με όλη τη γύρω περιοχή "ἐκ μακρῶν τῶν χρόνων ὑπάρχουσιν ἐν τῷ Σελλαρίῳ".

Η Θεοδώρα τα εκατόν πενήντα και παραπάνω, από τα τριακόσια μόδια γης, τα αφιέρωσε στον "ἐντιμώτατο οἰκονόμο τῆς Ξανθείας", ενώ στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου το κτήμα που βρισκόταν στα δουνά της Ξανθείας, "γονικὴν Πλανινὴν τοῦ Βοός τό Πηγάδην"¹⁷.

17. Τα δύο στρέμματα είναι τέσσερα μόδια. Δηλαδή το μόδιο είναι έκταση γῆς 500 τ.μ. (μυό στρέμμα). (E. Schilbach, *Metrologie*, σ. 66.). (Σωφρόνιος *Αγιορειτικά ανάλεκτα*, σ. 438).

Στο αφιερωτήριο έγγραφο της η Θεοδώρα έχει διπλό επώνυμο: αυτό ήταν σύνθετος στους βυζαντινούς, όπως άλλωστε συμβαίνει και σήμερα. Η Θεοδώρα ονομαζόταν Κομνηνή, γιατί όπως φαίνεται καταγόταν από τη βασιλική οικογένεια των Κομνηνών. Διατηρούσε και την επωνυμία Συναχερήνα, που πρέπει να ήταν επώνυμο του ανδρός της Συναχερήμι. Δήλωνε έτσι το σεβασμό της προς τον άνδρα της. Ίσως όμως η διατήρηση της επωνυμίας αυτής δήλωνε και την υψηλή θέση του ανδρός της στην αυτοκρατορία (Παλατοαρχίας, *Πρόσωπα και τοπωνύμια*, σ. 113) και ίσως αυτός να ένωσε τη δική του περιουσία με την περιουσία της γυναίκας του και ως αξιωματικός πεζικού να έκτισε ναό στον προστάτη του πεζικού Άγιο Γεώργιο. Η καταγωγή του Συναχερήμι πιθανολογείται ότι είχε τις ρίζες της στη μακρινή γενεά των Συναχερήμι της Ασορίας (704-681 π.Χ.), οι οποίοι θεωρούνταν ως οι αρχαιότεροι γνωστοί βασιλιάδες με την επωνυμία αυτή, η οποία είχε ανατολική προέλευση (Houša, 36, 1), και ερμηνεύεται πειρασμός ξηραίων, ή οδόντες ηρωνημένοι, "ὁποῖος ἐστὶν ὁ διάβολος" (Κυρίλλου Αλεξανδρείας, *Συλλογὴ τῶν αναγωγικῶς ερμηνευομένων ρητῶν τῆς Π. Δ., ἐκ τῆς Δ' Βασιλείῳν*, PG 77, 1269).

Είναι γνωστό ότι ο ηγεμόνας της ἄνω Μηδείας στις αρχές του 11ου αιώνα αυτομόλησε στους βυζαντινούς παραδίδοντας τη χώρα του στο Βασίλειο Βουλγαροκτόνο. Ο Βασίλειος τον ονόμασε στρατηγὸ τῆς Καππαδοκίας και του ἔδωσε πολλά κτήματα στη Σεβάστεια και ἄλλοι. Ίσως απ' αυτόν να προήλθαν οι επόμενοι Συναχερήμι του Βυζαντίου. Ένας ήταν ο Μιχαήλ Κομνηνός που σκοτώθηκε στη Νικόπολη το 1210 από τους στασιαστές. Ίσως αυτός να ήταν ο ίδιος ο Συναχερήμι που προσπάθησε να εμποδίσει την προέλαση των Φράγγων από την Ξάνθεια, σύμφωνα με την πλη-